

# Náhlá loučení

Hana Zagorová

Slyším v sobě stovky zvonů  
a tep mívám zvýšený,  
když ve vzduchu je náhlé loučení.

Vím, že v pláči neutronu,  
až srosteš s dlážděním,  
nemluv gestem ani slovem.  
Já se těším na to nové,  
co mě na jinou promění.

Náhlá loučení, ta váží se  
k mým šátkům na mávání.  
Náhlá loučení jsou nápisem  
na zdi příštích rozhraní.

Náhlá loučení jsou mým příslibem  
příštích dnů a nadějí.  
Náhlá loučení jsou klíčenkou,  
co ztrácím v loňských závějích.

Nosím v sobě dávnou minu,  
která čeká na svůj čas,  
svým tikáním je srdci podobná.

Náš den stejně po dni plynul,  
jen šedé napospas.  
V loučení vždy zvoní hrana,  
moje mina časovaná  
touží vybuchnout, nechce nás.

Náhlá loučení, ta váží se  
k mým šátkům na mávání.  
Náhlá loučení jsou nápisem  
na zdi příštích rozhraní.

Náhlá loučení jsou mým příslibem  
příštích dnů a nadějí.  
Náhlá loučení jsou klíčenkou,  
co ztrácím v loňských závějích.

Náhlá loučení jsou mým příslibem  
příštích dnů a nadějí.

Náhlá loučení jsou klíčenkou,  
co ztrácím v loňských závějích.